

Jeg tror at turde sige, at alle i Virkeligheden er enige om, at selv om der er indført betydelige Forbedringer i den nuværende Regerings Tid i den nævnte Retning, vil der dog paa dette Omraade kunne opnaas ikke saa ganske lidt mere. Alt i alt maa jeg hævde, at det paagældende Materiales Tilstedeværelse er nødvendigt for med Rimelighed at kunne skønne over, om de foreslaaede Nedsættelser er berettigede eller ikke. Jeg maa, som sagt, ogsaa hævde, at dette Materiale er en Nødvendighed for at kunne se, om Lønningslovens Takster nu staar i Forhold til det, som Livet har indstillet sig paa, thi dette maa dog være det afgørende med Hensyn til de enkelte Taksters Fastsættelse. Jeg haaber, den højtærede Regering vil forstaa, at der virkelig er Grund til at ønske et saadant Materiales Fremskaffelse, og at den vil give de Kontorer, som vil kunne fremskaffe det, Paalæg om at skaffe det til Veje.

Som bemærket vil den Nedgang i Udgifterne, som vil være en Følge af, at Regeringens Forslag gennemføres, betyde en varig Nedgang, men da Regeringen altsaa efter min Opfattelse aldeles ikke har ført noget Bevis for Nedsættelsernes Berettigelse, er det saare tvivlsomt, om der vil kunne skaffes fornøden Tilslutning til Forslaget, saaledes som det foreligger. Det kan beklages rent finansielt set, at dette ikke kan lade sig gøre, men det afgørende bør jo ikke være, om man kan spare et eller andet Beløb i et enkelt Aar, men at man paa langt Sigt kan spare noget. Og her er det min Overbevisning, at man ved en Gennemgang af Lønningsloven og ved i øvrigt at foretage forsvarlige Besparelser i Driften med Hensyn til Anvendelse af Menneskemateriale kan indvinde ikke saa lidt mere end de Millioner, som der her stilles Forslag om at spare. Afgørende kan det ikke være, om det sker et Aar før eller senere.

Hvad angaar de øvrige Nedsættelsesplaner, findes en meget væsentlig Del deraf paa Konti vedrørende Udgifter til offentlige Arbejder. Den Gang Forslaget kom frem, tænkte jeg, at der virkelig her var Tale om Arbejder, der ikke vilde blive udført, og hvis dette havde været Tilfældet, kunde man paa en vis Maade sige, at de betød en Besparelse. Men da disse Besparelser vilde medføre, at man ikke alene ikke kunde sætte ekstraordinære Arbejder i Gang, men oven i Købet maatte holde op med at udføre Arbejder, som var nødvendige, og som allerede var i Gang, vilde Følgen heraf fornuftigvis blive, at

man ikke alene ikke vilde kunne afhjælpe Arbejdsløsheden, men at man i Virkeligheden ad kunstig Vej vilde forøge den. Efter de Forhandlinger, som har fundet Sted i Finansudvalget med de paagældende Ministre, er det imidlertid klart, at dette slet ikke er Meningen. I Virkeligheden er det vedblivende Tanken, at alt Arbejdet indenfor de Virksomheder, hvorom her tales, skal vedblive at foregaa nogenlunde som hidtil.

Men hvad er da Meningen med Nedsættelsen? Ja, det er min bedste Overbevisning, at der er ingen Mening. Det er nemlig ikke et Nedsættelsestal, der her er Tale om, men en Postering. Men det er en Ting, som man efter min Mening i høj Grad maa beklage, thi der er neppe Tvivl om, at naar Befolkningen faar Oplysning om, at her foretages der Nedsættelser til et Beløb af 8 Mill. Kr., og saa senere faar at vide, at i Virkeligheden er det kun Omposteringer, maa det bevirke, at Folk bliver mere og mere beskæmmede over, at de ikke faar Besked paa en saadan Maade, at de forstaa Tingene til Bunds. Den mest typiske Nedsættelse indenfor denne Gruppe er jo Nedsættelsen paa 5 Mill. Kr. til rullende Materiel. I alt er der til dette Materiel bevilget saadant noget som 5½ Mill. Kr. Naar man derfra trækker 5 Mill. Kr. — det er for øvrigt godt og vel 5 Millioner —, faar man ½ Million tilbage, og saa maa et almindeligt Menneske, som ser paa Finansloven for at finde en Vejledning med Hensyn til, hvad man giver ud paa de forskellige Konti, tro, at man kun vil anvende ½ Mill. Kr. herpaa. Men saaledes skal det aldeles ikke forstaaes, thi disse Beløb vil blive opført igen senere. Nu kan man naturligvis sige, at det for saa vidt alligevel er en Besparelse, idet vedkommende Beløb spares i det første Finansaar, selv om det saa kommer igen i et følgende Finansaar. Men dette vil heller ikke være rigtigt, thi naar Finansministeren opgør Underskuddet for det løbende Aar til 60—70 Mill. Kr., er det ikke paa Grundlag af det foreliggende Finanslovsforslag og Tillægsbevillingslovsforslag, men paa Grundlag af, hvad Ministeren tror der kan spares specielt i de Beløb, som findes opført paa Tillægsbevillingslovsforslaget, og i disse Bevillinger indgaar jo netop de Beløb, som senere vil blive overført. Jeg maa saaledes hævde, at her foreligger i Virkeligheden ingen Besparelse, Arbejderne vil gaa deres Gang ganske uanset den Postering, her har fundet Sted. Havde vi ikke staaet overfor dette, at Skatterne svigtede, tror jeg at turde sige, at der vilde have været grumme ringe Sandsynlig-